

ΛΑΤΙΝΙΚΑ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ

27 / 5 / 2015

Απαντήσεις :

ΘΕΜΑ Α

A1. Αυτό το παράδειγμα παρακίνησε κάποιον παπουτσή να μάθει σε ένα κοράκι τον ίδιο χαιρετισμό. Για πολύ καιρό μάταια ξόδευε τον κόπο του. Κάθε φορά που το πουλί δεν απαντούσε, ο παπουτσής συνήθιζε να λέει «Κρίμα στον κόπο μου».

Αν κατά τύχη πέσουν, όπως γίνεται συνήθως, τότε γίνεται αντιληπτό, πόσο στερημένοι από φίλους υπήρξαν. Αυτό είναι που λένε ότι είπε ο Ταρκύνιος όταν ήταν εξόριστος: « Τότε κατάλαβα ποιους είχα πιστούς φίλους, ποιους ψεύτικους, όταν πια δε μπορούσα ούτε σε εκείνους ούτε σε αυτούς να ανταποδώσω τη χάρη».

Η Πορκία, η σύζυγος του Βρούτου, όταν είχε μάθει το σχέδιο του άντρα της να σκοτώσει τον Καίσαρα, ζήτησε ένα μαχαιράκι μανικιουρίστα τάχα για να κόψει τα νύχια της και με αυτό αυτοτραυματίστηκε επειδή της γλίστρησε δήθεν τυχαία. Έπειτα ο Βρούτος αφού κλήθηκε στην κρεβατοκάμαρα από τις φωνές των υπηρετριών, ήρθε για να την μαλώσει, επειδή τάχα είχε κλέψει την τέχνη του μανικιουρίστα.

B1. α)

parem	: pari
diu	: diutius
inopes	: inopum
hoc	: haec
quos	: quo
neutris	: neuter
cultellum	: cultelli
unguium	: ungues
se	: mihi
eam	: eius

β) Ea exempla sutores quosdam incitaverunt.

B2. doceret	: doctu
respondebat	: respondendo
solebat	: solentium
perdidi	: perdam
fit	: faciendus
ceciderunt	: casuris
fuerint	: sunt
dixisse	: diceremur
ferunt	: fert
referre	: referre
interficiendo	: interfice
cognovisset	: cognoscetis
elapso	: elaberentur
resecandorum	: resecuerit
obiurgandam	: obiurgavisse

Γ1. α) Postquam clamōre ancillārum in cubiculum Brutus vocātus est.

Η πρόταση εκφέρεται με οριστική παρακειμένου, διότι οι δευτερεύουσες χρονικές προτάσεις που εισάγονται με το postquam εκφέρονται με οριστική παρακειμένου και δηλώνουν το προτερόχρονο στο παρελθόν. Σπανιότερα εκφέρονται και με οριστική υπερσυντελικού (vocatus erat).

β) Quos fidos amīcos habui?

γ) Homines dicunt Porciam, Bruti uxorem, cultellum tonsorium poposcisse

δ) quod Tarquinius dixisse fertur exulans. Το ρήμα fertur από το οποίο εξαρτάται το ειδικό απαρέμφατο dixisse είναι προσωπικό, παθητικό και λεκτικό. Για το λόγο αυτό έχουμε το υποκείμενο του απαρεμφάτου σε πτώση ονομαστική (άρση του λατινισμού του ειδικού απαρεμφάτου). Κατά συνέπεια θα τεθεί σε ονομαστική και η μετοχή exulans, αφού είναι συνημμένη στο υποκείμενο Tarquinius.

Γ2. α) *Id exemplum sutōrem quendam incitat, ut corvum docēat parem salutatiōnem.* Το ρήμα της δευτερεύουσας έγινε υποτακτική ενεστώτα (*docēat*), διότι το ρήμα εξάρτησης *incitat* είναι αρκτικού χρόνου. Άρα ενώ με εξάρτηση το *incitavit* η πρόταση δήλωνε το σύγχρονο στο παρελθόν, με εξάρτηση το *incitat* πρέπει να δηλώνει το σύγχρονο στο παρόν.

β) αντίθεση προς την πραγματικότητα α) στο παρόν :

Υπόθεση : *Quodsi forte caderent,*

Απόδοση : *tum intellexeretur*

αντίθεση προς την πραγματικότητα β) στο παρελθόν :

Υπόθεση : *Quodsi forte cecidissent,*

Απόδοση : *tum intellectum esset.*

γ) *Brutus eam obiurgatum vēnit* : σουπίνο σε αιτιατική

Brutus vēnit ut eam obiurgaret : δευτερεύουσα τελική

Brutus vēnit qui eam obiurgaret : δευτερεύουσα αναφορικοτελική.

Brutus vēnit eam obiurgandi causa : *causa* + γενική γερονδίου. Επειδή προέκυψε εμπρόθετο γερούνδιο με αντικείμενο σε αιτιατική, έχουμε υποχρεωτική γερονδιακή έλξη : *Brutus vēnit eius obiurgandae causa.*